

DOROTA RADOMSKA - SOPRAN

Naukę śpiewu rozpoczęła pod opieką profesor Haliny Słonickiej, która prowadziła jej wokalną edukację w Szkole Muzycznej II stopnia im. Fryderyka Chopina w Warszawie, a następnie w stołecznej Akademii Muzycznej. Wydział Wokalno-Aktorski tej uczelni - obecnie noszącej nazwę: Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie – ukończyła w 1993 roku z wyróżnieniem. Okres studiów przyniósł pierwsze poważne sukcesy, których efektem były uzyskane stypendia – Prezydenta Miasta Warszawy, Ministerstwa Kultury i Sztuki „Dla wybitnie utalentowanych” w 1991 roku, – ale przede wszystkim: laury licznych konkursów wokalnych. Najważniejsze z nich to: I nagroda Konkursu im. S. Moniuszki w Kudowie, nagroda specjalna Giuseppe di Stefano w konkursie im. Jana Kiepury w Krynicy, I nagroda Międzyuczelnianego Międzynarodowego Konkursu Wokalnego we Wrocławiu, II nagroda Konkursu Wokalnego w Szczecinie, II nagroda Międzyuczelnianego Konkursu Wykonawstwa Polskiej Pieśni Artystycznej (Warszawa), I nagroda Konkursu Operowego im. V. Belliniego w Caltanissetta (Włochy), oraz nagroda specjalna Konkursu Operowego w Barcelonie. Nagrodą tą okazało się stypendium umożliwiające studia nad interpretacją oper włoskich w Accademia d’Arte Lirica é Corale w Ancona/Osimo pod kierunkiem M. Melani, S. Segalini i D. Hall. Zwieńczeniem tego pasma konkursowych sukcesów był udział w prestiżowym Konkursie Królowej Elżbiety Belgijskiej w Brukseli w 1992 roku. Dorota Radomska otrzymała na nim nagrodę miasta Antwerpii i Lumburga. Recital, z jakim wystąpiła w Operze de la Monnaie jako laureatka konkursu do dnia dzisiejszego uważa za jeden z ważniejszych koncertów w swojej karierze. „Cetle laureat continue a séduire par une musicalité sincère, un timbre au charme poétique évident et des intentions musicales sincères.” – donosiła brukselska “La libre Belgique” 12 maja 1992 roku. Liczne nagrody na konkursach wokalnych zaowocowały koncertami i udziałem w szeregu festiwali muzycznych. Stabat Mater G. Rossiniego w Filharmonii Białostockiej pod dyr. M. J. Błaszczyka, a w Filharmonii Olsztyńskiej pod dyr. P. Borkowskiego, Msza Głagolskaja L. Janačka na Festiwalu Organowym w Lubece pod dyr. H. Gepharda, festiwal muzyczny w Łąncucie, Lubelski Wrzesień Muzyczny, Festiwal Muzyki Operowej w Sanoku – oto tylko niektóre występy młodej sopranistki tuż po ukończeniu studiów wokalnych. W tym czasie Dorota Radomska ma także za sobą pierwsze nagrania telewizyjne (aria Micaeli z III aktu opery Carmen G. Bizeta nagrany z Orkiestrą Polskiego Radia pod dyr. M. Nowakowskiego dla Telewizji Polskiej w 1990 r.) Rok 1992 okazał się dla Doroty Radomskiej także rokiem debiutowym na deskach sceny operowej. Choć spektakl dyplomowy Akademii Muzycznej w Warszawie - Flis Stanisława Moniuszki, w którym zaśpiewała partię Zofii - został przyjęty bardzo dobrze, prawdziwą wielką kreacją okazała się rola Violetty w operze La Traviata Giuseppe Verdiego. Zaśpiewała ją artystka na deskach Teatru Wielkiego pod dyrekcją Zygmunta Latoszewskiego i przez wiele lat zbierała za nią zasłużone owacje publiczności nie tylko polskiej (Warszawa, Kraków, Bydgoszcz), ale na całym świecie, podczas wielu zagranicznych tournée. Dorota Radomska do dnia dzisiejszego jest jedną z najważniejszych solistek Teatru Wielkiego-Opery Narodowej w Warszawie. Po udanej Traviacie pojawiły się nowe tytuły operowe i nowe kreacje sceniczne. W roku 1993 artystka śpiewała partię Rozyny w Cyruliku sewilskim Gioacchina Rossiniego – spektaklu, z którym Teatr Wielki gościł również w Staatstheater w Hannoverze. Rok później – Małgorzatę w operze Faust Charles’a Gounod’a . Jednocześnie rozwijał się jej repertuar koncertowy. Wśród licznych występów wyróżniły się koncerty pod dyrekcją Kazimierza Korda: Requiem Mozarta w Filharmonii Narodowej, III Symfonia H. M. Góreckiego,

wykonana także w stołecznej filharmonii i nagrana przez Polskie Radio, a ponadto prezentowana w Japonii (nagranie radiowe i telewizyjne), Atenach (Megaro Symphony Hall) oraz w Berlinie (nagranie dla Sender Freies Berliner). Oprócz dużych form oratoryjnych artystka brała również udział w szeregu bardziej kameralnych przedsięwzięć. Wśród nich – koncerty z polską muzyką współczesną: podczas VIII Laboratorium Muzyki Współczesnej w Białymstoku zaśpiewała Rapsod na sopran i smyczki Stanisława Moryto, a w koncercie dla Programu II Polskiego Radia pt.: „Muzyka teraz” - pieśni Zygmunta Mycielskiego, Witolda Lutosławskiego i Władysława Słowińskiego (1995 r.). Nowe wyzwania przyniósł Teatr Wielki. W Strasznm Dworze St. Moniuszki, reżyserowanym przez M. Grzesińskiego, Dorota Radomska kreowała rolę Hanny (inscenizację tą Teatr prezentował z powodzeniem w Théâtre Municipal Luxemburg). Po wystawieniu opery Carmen G. Bizeta artystka długo kojarzyła się publiczności z postacią Micaeli. Francuski miesięcznik „Opera International” wybrał spektakl do grona najważniejszych inscenizacji operowych na świecie w 1995 roku, wyróżniając go za "niezwykłą potęgę dramatycznego wyrazu". Jeszcze większy entuzjazm wzbudziła olśniewającym – jak pisali recenzenci - wykonaniem sopranowej partii w kantacie Carmina Burana Carla Orffa, przygotowanej przez Teatr Wielki, a wykonywanej także w Teatrze Wielkim w Łodzi oraz na XIII Sommerfestspiele w Xanten. Partię wykonywała artystka także z innymi zespołami (np. w Filharmonii Berlińskiej pod dykcją S. Bevera w 1996 r.). W kolejnych latach Dorota Radomska sukcesywnie poszerzała zakres repertuarowy, zarówno sceniczny, jak i koncertowy, wiele uwagi poświęcając nowej muzyce polskiej. II Symfonia M. H. Góreckiego wykonana z zespołem Filharmonii Śląskiej pod dyr. J. Swobody Requiem R. Maciejewskiego, które w ramach „Koncertu dla Sarajewa” poprowadził i nagrał dla Polskiego Radia W. Michniewski wraz z Orkiestrą Radiową w Krakowie; Canticum Canticorum R. Twardowskiego zaśpiewane z zespołem „Concerto Avenna” na Zamku Królewskim w Warszawie; wykonane w ramach festiwalu „Gaude Mater” w Częstochowie Angelus W. Kilara; nagrany dla Polskiego Radia koncert pod dykcją W. Czepiela, podczas którego artystka wykonała Te Deum K. Kurpińskiego; jubileuszowy koncert Filharmonii Narodowej z pieśniami Karola Szymanowskiego – to tylko niektóre z krajowych wydarzeń roku 1996 z udziałem solistki. Ten sam rok obfitował ponadto w tournée po Japonii i udział w gali operowej w Melbourne Victoria Arts Centre. W Teatrze Wielkim otrzymała kolejne główne role: Gildy w operze Rigoletto G. Verdiego w inscenizacji zrealizowanej przez G. Deflo, Mimi w Cyganerii G. Pucciniego, Donny Anny w Don Giovannim W. A. Mozarta (z którym Teatr Wielki prezentował się w Luksemburgu), Hanny w Strasznym Dworze St. Moniuszki w reżyserii A. Żuławskiego. Na tej samej scenie zaśpiewała partię solową w IX Symfonii L. van Beethovena pod batutą Jerzego Semkowa i z towarzyszeniem orkiestry Symfonia Varsovia. Po Festiwalu Muzyki Johannesa Brahmsa w Filharmonii Łódzkiej, na którym pod batutą P. Przytockiego zabrzmiało Requiem Niemieckie Klasę sopranistki potwierdzają kolejne, a liczne zaproszenia: na sceny krajowe i zagraniczne, na festiwale, gale koncertowe oraz koncerty kameralne; zaproszenia do realizacji nagrań radiowych i telewizyjnych. Artystka uświetniła swym występem Galę Operową w Toronto Misisaga Canter Hall (1997), festiwal Musiksommer Mecklenburg – Vorpommern (Stabat Mater A. Dworzaka pod. dyr. M. Jurowskiego, 1999), festiwal w Wilnie, gdzie brała udział w wykonaniu Siedmiu Bram Jerozolimy K. Pendereckiego pod dykcją kompozytora (2000). Brała udział w koncercie jubileuszowym Filharmonii Narodowej podczas uroczystych obchodów 100-lecia instytucji, śpiewając pod kierownictwem J. C. Casadesusa Głorię F. Poulenca i Les Nuits d’été H. Berlioz. Nagrała szereg pieśni F. Chopina dla Telewizji Japońskiej, Antyfony Maryjne S. Moryto dla Polonia Records (Polonia CD057), Te Deum K. Kurpińskiego dla Polskiego Radia (PRCD 129), partię tytułową w operze Goplana W. Żeleńskiego i wiele innych utworów. Repertuar operowy zyskał w niej odtwórczynię roli Desdemony w Otellu G. Verdiego oraz Donny Anny w Don Giovannim W. A. Mozarta. W ateńskiej National Opera w 2000 r. publiczność oklaskiwała artystkę jako Normę w operze V. Belliniego, a na stołecznej scenie Teatru Wielkiego brała udział w kolejnych przedsięwzięciach: dwukrotna realizacja Straszego Dworu St. Moniuszki (1998 w reż. A. Żuławskiego, w 2001 r. w reż. M. Grabowskiego), w Eugeniuszu Onieginie P. Czajkowskiego według koncepcji M. Trelińskiego, kolejny raz w Halce s. Moniuszki – tym razem reżyserowanej przez M. Fołtyn. Mimo dynamicznej kariery i bogatego życia artystycznego Dorota Radomska podjęła działalność naukową i pedagogiczną. W roku 2009 obroniła tytuł doktora sztuk i od tej pory prowadzi własną klasę wokalną na Uniwersytecie Muzycznym Fryderyka Chopina w Warszawie. Bierze udział w licznych konferencjach naukowych, a także prowadzi kursy mistrzowskie dla śpiewaków (m. in.: Korea Południowa).